

Sygn. akt VII U 1080/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: protokolant sądowy Joanna Walczak

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2016 r. w Warszawie

sprawy P. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania P. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 18 maja 2015 r. znak: I/10/(...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt. VII U 1080/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 maja 2015 r. (znak: I/10/(...)), Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu P. K. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji ww. organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (decyzja z dnia 18 maja 2015 r., znak: I/10/(...), k. 53, tom III a.r.).

P. K., działający poprzez profesjonalnego pełnomocnika, złożył w dniu 23 czerwca 2015 r. za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. (dalej zwany organem rentowym) odwołanie od decyzji z dnia 18 maja 2015 r., znak: I/10/(...). W uzasadnieniu odwołania, ubezpieczony wskazał, że od 2004 r. jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę w wymiarze pełnego etatu w Komendzie Stołecznej Policji w W. na stanowisku technika. Zaznaczył, że w okresie trwania ww. zatrudnienia powstała u niego całkowita niezdolność do pracy, która została spowodowana ciągłą pracą siedzącą przy komputerze. Z tego względu, z uwagi na poważne zmiany w kręgosłupie oraz pogorszenie się narządu wzroku, nie może on wykonywać dotychczasowych obowiązków. Odwołujący stwierdził także, że jak wynika z zaświadczenia o stanie zdrowia z dnia 20 kwietnia 2015 r., cierpi on na postępujący niedowład kończyn dolnych. Nadmieniał, że w dniu 03 listopada 2010 r. otrzymał orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, w którym zaliczono go do znacznego stopnia niepełnosprawności od dnia 09 czerwca 2003 r. W ocenie odwołującego, Lekarz Orzecznik ZUS, wydając orzeczenie z dnia 08 kwietnia 2015 r. nie wziął pod uwagę tego, że jego stan zdrowia uległ znacznemu pogorszeniu właśnie na skutek wykonywanej pracy. Wskazał również, że fakt, iż jest on niepełnosprawny od urodzenia nie oznacza, że nie może on podjąć pracy zarobkowej, przy czym jego niezdolność do pracy powstała

właśnie w okresie trwania stosunku pracy. W związku z powyższym nie może on normalnie funkcjonować, a jego codzienna egzystencja jest uzależniona od pomocy osób trzecich. Na tej podstawie odwołujący zwrócił się o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jego rzecz prawa do dochodzonego świadczenia (odwołanie z dnia 23 czerwca 2015 r. k. 2-4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., w dniu 15 lipca 2015 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony został w toku postępowania skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 04 maja 2015 r. stwierdziła, że jest on trwale całkowicie niezdolny do pracy od urodzenia. Jednocześnie na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach rentowych, Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił ogólny staż pracy odwołującego w łącznym wymiarze 14 lat, 5 miesięcy i 20 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Organ rentowy zaznaczył jednak, że ubezpieczony nie spełnił warunku z art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, albowiem jego niezdolność do pracy nie powstała w czasie zatrudnienia (ubezpieczenia), albo nie później niż 18 miesięcy od ustania zatrudnienia (ubezpieczenia), a odwołujący nie legitymuje się 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym. Mając na względzie powyższe ustalenia, decyzją z dnia 18 maja 2015 r., znak: I/10/(...), organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 15 lipca 2014 r. k. 27 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. K., urodzony w dniu (...), w dniu 26 marca 2015 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Do powyższego wniosku odwołujący dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy. W okresie od dnia 04 maja 2000 r. do dnia 28 lutego 2002 r. ubezpieczony był zatrudniony w wymiarze pełnego etatu w (...) Sp. z o.o. w upadłości z siedzibą w W. na stanowisku grafika komputerowego. Na tożsamym stanowisku pracy odwołujący był zatrudniony także w okresie od dnia 01 marca 2002 r. do dnia 31 maja 2003 r. w Spółdzielni Pracy (...) z siedzibą w W. w wymiarze pełnego etatu. W okresie od dnia 14 czerwca 2003 r. do dnia 13 grudnia 2003 r. odwołujący był zarejestrowany w Urzędzie Pracy (...) W., jako osoba bezrobotna z prawem do zasiłku w wysokości 80%. Z kolei od dnia 17 maja 2004 r. do chwili obecnej jest on zatrudniony w Komendzie Stołecznej Policji w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku technika (umowa o pracę z dnia 06 sierpnia 2007 r. k. 11, umowa o pracę z dnia 15 maja 2007 r. k. 12, umowa o pracę z dnia 17 maja 2004 r. k. 13, zaświadczenie z dnia 20 stycznia 2004 r. k. 14, świadectwo pracy z dnia 04 sierpnia 2003 r. k. 15, świadectwo pracy z dnia 01 marca 2002 r. k. 16 a.s.).

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołujący został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 08 kwietnia 2015 r. stwierdził, że ubezpieczony jest trwale całkowicie niezdolny do pracy od urodzenia. Na skutek wniesienia przez odwołującego sprzeciwu od powyższego orzeczenia, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującego, wydała w dniu 04 maja 2015 r. orzeczenie na mocy, którego uznała, że ubezpieczony jest trwale całkowicie niezdolny do pracy od urodzenia (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 08 kwietnia 2015 r. k. 27, sprzeciw k. 29, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 04 maja 2015 r. k. 31, tom III a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, organ rentowy wydał w dniu 18 maja 2015 r. decyzję znak: I/10/(...), odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnia trzeciego warunku niezbędnego do przyznania na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a mianowicie, jego niezdolność do pracy nie powstała w okresie składkowym lub nieskładkowym, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, jak również ubezpieczony nie udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Na tej podstawie organ rentowy uznał, że zaskarżona decyzja odpowiada prawu (decyzja z dnia 18 maja 2015 r., znak: I/10/(...), k. 53, tom III a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, P. K. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 23 czerwca 2015 r. k. 2-4 a.s.).

W toku postępowania, Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii i okulistyki celem ustalenia, czy odwołujący utracił zdolność do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, czy jest to niezdolność częściowa lub całkowita, jeżeli tak to na jaki okres, ze szczególnym wskazaniem, daty początkowej tej niezdolności (postanowienie z dnia 20 sierpnia 2015 r. k. 33 a.s.).

W opinii z dnia 24 września 2015 r. biegły sądowy z zakresu chorób oczu dr n. med. R. S. rozpoznał u odwołującego prawidłową ostrość wzroku do dali i bliży w oku prawym i lewym z zastosowaniem w oku lewym odpowiedniej korekcji okularowej ze względu na wadę wzroku w postaci krótkowzroczności. Poza obecnością okresowego zezą rozbieżnego oka lewego biegły nie stwierdził zmian i odchyłeń od stanu prawidłowego. Wskazał, iż odcinki przednie obu gałek ocznych i dno obu oczu są prawidłowe. Na tej podstawie biegły uznał, że wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do wykonywania pracy z przyczyn okulistycznych. Może pracować w każdym zawodzie i na każdym stanowisku, gdzie nie jest wymagane widzenie obuoczne. Może również wykonywać prace biurowe łącznie z obsługą komputera (opinia biegłego sądowego z zakresu okulistyki dr n. med. R. S. z dnia 24 września 2015 r. k. 44 a.s.).

W opinii z dnia 13 października 2015 r. biegły sądowy z zakresu (...) rozpoznał u odwołującego mózgowie porażenie dziecięce i bóle kręgosłupa. Biegły wskazał, że analiza przedstawionej dokumentacji, zebrany wywiad oraz przeprowadzone badanie pozwalają stwierdzić, że badany całkowicie utracił zdolność do pracy. Powodem niezdolności jest niewydolność chodu w przebiegu dysfunkcji obu kończyn dolnych, co jest spowodowane chorobą zasadniczą, czyli mózgowym porażeniem dziecięcym. Bóle kręgosłupa są natomiast spowodowane patologiczną postawą. Biegły zaznaczył, że w obrazie radiologicznym brak jest jakichkolwiek zmian wtórnych kręgosłupa. Na tej podstawie biegły uznał, że odwołujący jest trwale całkowicie niezdolny do pracy, nadal od dzieciństwa w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym we wczesnym dzieciństwie i spowodowanym mózgowym porażeniem dziecięcym. Nie rokuje poprawy, brak jest również pogorszenia jego stanu zdrowia (opinia biegłego sądowego z zakresu (...) z dnia 13 października 2015 r. k. 48-49 a.s.).

Do powyższych opinii żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń. Jednocześnie na rozprawie w dniu 14 stycznia 2016 r. strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe (pismo procesowe z dnia 04 listopada 2015 r. k. 58, protokół rozprawy z dnia 14 stycznia 2016 r. k. 67-68 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującego. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu chorób oczu dr n. med. R. S. (k. 44 a.s.) oraz z zakresu ortopedii M. G. (k. 48-49 a.s.) celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego. W ocenie Sądu Okręgowego, opinie wskazanych powyżej biegłych zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny, albowiem zostały wydane po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującego i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonego. W zakresie oceny zdolności wnioskodawcy do pracy, Sąd Okręgowy oparł swe rozstrzygnięcie na opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii M. G., albowiem schorzenia natury ortopedycznej w postaci niewydolności chodu stanowią podstawową jednostkę chorobową odwołującego z powodu której jest on osobą trwale całkowicie niezdolną do pracy. Niemniej jednak biegły zaznaczył, że dysfunkcja obu kończyn dolnych jest spowodowana chorobą zasadniczą w postaci mózgowego porażenia dziecięcego. Sąd Okręgowy w całości podzielił wnioski płynące z wyżej omówionej opinii biegłego sądowego M. G., ponieważ została ona wydana przez lekarza

odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonego i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską. Powyższa opinia zawiera także kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu zdrowia odwołującego i uwzględnia wpływ rozpoznanych u niego schorzeń na jego zdolność do pracy. Sąd uznał, że charakterystyka schorzenia została przez biegłego oceniona prawidłowo z punktu widzenia zasad logiki, przy wykorzystaniu wiedzy specjalistycznej popartej doświadczeniem zawodowym sporządzającego opinię. W tej mierze, Sąd podzielił wnioski biegłego ortopedy M. G. odnośnie trwałej całkowitej niezdolności do pracy P. K., która powstała w okresie dziecięcym, zwłaszcza biorąc pod uwagę że zostały one poprzedzone szczegółową analizą całości dokumentacji medycznej oraz badaniem odwołującego. Wskazać również należy, że powyższa opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, a w tym względzie pełnomocnik organu rentowego, wnosząc o oddalenie odwołania podkreślił, że czyni to z uwagi na niespełnienie przez odwołującego warunku określonego w treści art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie zaś ze względu na kwestie medyczne. Zdaniem Sądu opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii spełnia ponadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych, które zostały określone w art. 278 k.p.c. i 285 k.p.c., a także w art. 12-14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2015r. poz. 748 z późn. zm.).

Sąd Okręgowy oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie świadka M. D. na okoliczność pogorszenia się stanu zdrowia odwołującego, który został zgłoszony przez ubezpieczonego w treści odwołania z dnia 23 czerwca 2015 r. Wskazać bowiem należy, że ww. świadek nie jest specjalistą z zakresu medycyny wobec, czego nie ma odpowiedniej wiedzy medycznej, aby występujące u odwołującego objawy przypisać do odpowiedniej jednostki chorobowej. Sąd przeprowadził badanie stanu zdrowia ubezpieczonego w oparciu o opinię biegłych specjalistów, odnośnie tego, czy ubezpieczony jest zdolny do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji, czy też nie. Dlatego też, w ocenie Sądu, ww. wniosek dowodowy zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania i należało go oddalić.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie P. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 18 maja 2015 r., znak: I/10/(...), jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt. 1 i 2, pkt. 3 lit. b, pkt. 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt. 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt. 10 lit. a, pkt. 11-12, 13 lit. a, pkt. 14 lit. a i pkt. 15-17 oraz art. 7 pkt. 1-4, 5 lit. a, pkt. 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Ostatniej przesłanki (powstanie niezdolności do pracy w określonym czasie) nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Jak wynika z art. 58 ustawy emerytalnej warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat (ust. 1 pkt. 5). Okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej, przy czym powyższa zasada nie ma zastosowania do ubezpieczonego,

który udowodnił okres składkowy wynoszący, co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zgodnie natomiast z art. 12 ustawy emerytalnej niezdolną do pracy w rozumieniu powołanej ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym za całkowicie niezdolną do pracy uznaje się osobę, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zgodnie natomiast z treścią art. 13 ustawy emerytalnej przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W niniejszej sprawie kluczowe znaczenie miało ustalenie początkowej daty powstania u wnioskodawcy niezdolności do pracy. Kwestię tę Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego lekarza z zakresu ortopedii M. G., który w swojej opinii z dnia 13 października 2015 r. stwierdził u P. K. trwałą całkowitą niezdolność do pracy od dzieciństwa, spowodowaną mózgowym porażeniem dziecięcym.

Zatem o stanie zdrowia ubezpieczonego wypowiedział się biegły lekarz posiadający fachową wiedzę medyczną, stąd omawiana opinia posiada walor dowodowy. Opinia biegłych podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłych nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu.

Sąd Najwyższy wyjaśnił w tej mierze, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c., a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowodu z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla jednej ze stron postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73).

Okoliczność, że ubezpieczony jest trwale całkowicie niezdolny do pracy od dzieciństwa nie budzi wątpliwości. Od dzieciństwa bowiem P. K. cierpi na dysfunkcję obu kończyn dolnych, która została u niego spowodowana chorobą zasadniczą w postaci mózgowego porażenia dziecięcego. Z tego tytułu odwołujący został uznany orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS za całkowicie niezdolnego do pracy na trwale. Wobec powyższego, Sąd Okręgowy przyjął opinię biegłego sądowego z zakresu ortopedii za podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, uznając, że powyższa opinia sporządzona przez lekarza specjalności odpowiednio dobranej do schorzeń ubezpieczonego w sposób fachowy, merytoryczny odnosiła się do oceny niezdolności w płaszczyźnie medycznej (biologicznej), gdzie biegły wziął pod uwagę charakter i przebieg procesów chorobowych ubezpieczonego na stan czynnościowy organizmu, sprawność psychofizyczną organizmu i stopień przystosowania organizmu do ubytków anatomicznych i skutków choroby ubezpieczonego. Biegły odniósł się także do płaszczyzny socjalnej (ekonomicznej) pojęcia niezdolności do pracy, biorąc pod uwagę posiadane przez ubezpieczonego kwalifikacje, wiek, zawód, wykonywane czynności i warunki pracy oraz możliwość dalszego wykonywania pracy zarobkowej. Sąd podzielił poglądy wyrażone w tej opinii. Biegły wnikliwie ocenił stan zdrowia ubezpieczonego, po dokonaniu badań przedmiotowych i podmiotowych strony oraz po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską z przebiegu leczenia i w sposób jednoznaczny wykazał brak przesłanek określonych w art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z FUS uzasadniających przyznanie na rzecz ubezpieczonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Nie została bowiem spełniona przesłanka, o której mowa w art 57 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 r. I CKN 1170/98).

Biegły z zakresu (...) w sposób nie budzący wątpliwości wykazał, że ubezpieczony jest osobą trwale całkowicie niezdolną do pracy z powodu schorzenia istniejącego od dzieciństwa i inwalidztwo w okresie zatrudnienia nie pogłębiło się. Brak jest również poprawy w zakresie stanu zdrowia odwołującego. Przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. Odmiennie ustalenie w tej mierze może być dokonane tylko na podstawie opinii innych biegłych lekarzy, jeżeli ich opinia jest bardziej przekonywająca oraz wszechstronnie przedstawia kwestię nasuwającą wątpliwości w sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87).

Sąd Okręgowy uznał zatem, że ubezpieczony jest osobą trwale całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednakże niezdolność nie powstała w okresach wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 3 powołanej ustawy i tym samym nie przysługuje mu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Jednocześnie odwołujący nie spełnia warunku z art. 57 ust. 2, albowiem nie legitymuje się stażem pracy, wynoszącym 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

W świetle powyższych okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego P. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. 18 maja 2015 r., znak: I/10/(...), o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

M.St.